

Amoreta je stvorena za vas, osmišljena da vas zabavi i opusti, da vam vrati osmeh na lice i okrepi dušu.

Ona vam donosi tople, ljubavne priče i servira ih isključivo da biste u njima uživali.

Amoreta je vaš odmor, razonoda i predah.

Ona postoji da bi vaše srce bilo ispunjeno kada zatvorite knjigu.

Amoreta i vi, na krilima ljubavi.

Poletimo zajedno u svet ovog romana.

www.amoreta.rs

Edicija: Voleti večno

Kerolajn Džonson
TRAGOVIMA SRCA

Darsi Landin
SUSRET SA SUDBINOM

Džin Adams
SNOVI NAŠE MLADOSTI

Edicija: Ljubav i vino

Heder Hejford
UKUS POLJUPCA PRELEPE ŠARDONE

Heder Hejford
UKUS POLJUPCA NESTAŠNE MERLO

Heder Hejford
UKUS POLJUPCA ZANOSNE SOVINJON

Heder Hejford
UKUS POLJUPCA EGZOTIČNE SAKE

Edicija: Misterija ljubavi

Ajla Grej
LUKA SPASA

T. D. Džouns
TRAŽI SE PRAVI MUŠKARAC

Edicija: Bebe donose sreću

Misti Sajmon
BUKET ZA MOJU VOLJENU

Osmehnula se i klimnula glavom. Privukao ju je k sebi i stegao.

„Hoćeš li sad biti dobro?“

Kako je moguće da bilo šta ne bude dobro kad su te snažne ruke obavijene oko nje?

„Biću dobro. Hvala što si mi pritekao u pomoć.“

Odvojio ju je od sebe i zagledao se u nju.

„Zovi me ako sam ti potreban.“

„Već sam to uradila.“

„Pa, uradi ponovo ako sam ti potreban.“

„Važi.“

Svim silama se potrudila da potisne osmejak. Tad ju je poljubio, odlučno, ali brzo. Izašao je pre nego što je stigla da reaguje.

Sjurio se stepenicama i ušao u kamionet. Džena je ugasila svetlo u dnevnoj sobi, ali video je njen obris na prozoru.

TRAGOVIMA SRCA

Kerolajn Džonson

Posvećeno

Najboljim prijateljima koje devojka može poželeti:

Stenu, Šeron, Šeli i Suzi.

Zatim najboljoj sestri na svetu –

Volim te, Kersten.

Hvala svima na beskonačnom ohrabrenju.

Povratak u Šugarberi

Stari zemljani put oživeo je pod kamionetom koji je jurio. Zadnji točkovi proklizali su na tankom sloju blata kao hidroavion na vodi. Džena se osmehnula i dodala gas. Oblaci prašine zavijorili su oko nje, potisnujući miris sveže pokošenog sena. Stegla je volan kako bi ukrotila kamionet koji se zanosio.

Prošlo je mnogo godina otkako je poslednji put vratolomno letela ovim drumom, prizivajući nesreću. Ne bi vozila tako ludo i neodgovorno da su Met i Terin bili u kamionetu. Ali deca nisu bila s njom. Bila su sa ocem. S njenim mužem. Njenim bivšim mužem. I sa Bjankom. Kao što piše u brakorazvodnom rešenju, deca će ceo jun provesti s ocem. A ovaj jun spremao se da bude najduži mesec u Dženinom životu.

U daljini se ukazala stara kuća od šindre, okružena stoletnim hrastovima. Usporila je svesna da će je ovog puta umesto slatkog čaja i zagrljaja, dočekati prašina i paučina.

Šljunak je zaškripao pod točkovima kad je skrenula na prilaz. Mnogo puta je zaspala na zadnjem sedištu na putu do bake i deke, i to škripanje šljunka bio je znak da su stigli i da je vreme da se probudi.

Vozila je prilazom do prednjeg dela kuće i potom prešla na zaraslu stazu što vodi do zadnjih vrata i stare

šupe koja je služila kao garaža. Trošne daske skrivale su predmete sakupljane decenijama: alat, grede, kofe, zardaog plug, kante s farbom koja se sigurno osušila i stvrdnula pod izudaranim poklopcima.

Zapanjujuće je koliko je majka priroda brzo povratila ono što joj je nekad pripadalo. Prošlo je samo šest meseci otkako je deda Roj umro, a bašta je zarasla kao da tu žive duše nije bilo šest godina. Kuća odavno vapi za renoviranjem.

Pre mesec dana, dok je čekala da se školska godina završi, Džena je mislila kako bi bilo lepo da provede leto u čišćenju i sređivanju stare kuće. Sada je videla da je čeka mnogo napornog rada.

Šarke na drvenom ramu mreže za komarce na vratima kuće zacvilele su kao i uvek u poslednjih pedeset godina. Džena je pridržavala ram petom dok je gurala ključ u zardaog bravu. Zupci su se užlebili i reza se povukla. Duboko je udahnula i gurnula vrata.

Hiljadu glasova javilo se iz prošlosti. Smeh, dečji plač i ujka Don koji po stoti put pita njenu majku: „Zdravo, Pet, jesi li donela vruće pogačice?“ Dženina majka obično bi donosila domaće pecivo na porodične večere, a ujka Donu su njene pogačice bile omiljena tema.

Mogla je da vidi tetku Koni kako sedi za kuhinjskim stolom, pije viski i puši. S četrdeset pet godina izgledala je kao da ima šezdeset, jer je pokušavala da zaceli slomljeno srce duvanom i alkoholom. Svakodnevno se, deset godina, pridržavala tog recepta, ali nije se izlečila. Na kraju su joj jetra, pluća i srce odigrali biološku partiju igre papir, kamen, makaze. Srce je izgubilo.

Baka Dilu vladala je kuhinjom poput generala, uzviđivala naređenja, strateški planirala kuvanje i vreme pripreme da bi ostvarila veliku kulinarsku pobeđu. Džena je bila najponosnija kad joj je baka prvi put

dozvolila da pomaže u kuhinji. To je bio obred sazrevanja. Značilo je da je „sasvim odrasla“, kako je Dilu volela da kaže.

Deda Roj je sedeo u udobnoj, kožnoj fotelji i neprestano vikao na televizor i svako malo dete koje bi prošlo ispred ekrana. Gledao je sve: bejzbol, fudbal, košarku, čak i golf. On je živio posredstvom najboljih sportista koje su elektromagnetni talasi mogli da ponude. Pamtio je njihova imena i statistike, a znao je bolje od svih njih kako valja igrati. Za vreme pauze za reklame, prošetao bi do kuhinje da mazne malo hrane i tetka Koninog viskija. Kad god bi ga baka oterala, pozdravio bi je predežom i uzviknuo: „Evo ti poljubac, Lulu.“

Sad je providni sloj prašine pokrivao požuteli lino-leum. Mesecima niko nije kročio u kuću. Vazduh je bio ustajao i zagušljiv. Iako je termometar na zadnjem tremu već pokazivao trideset jedan stepen, Džena je prvo otvorila sve prozore u prizemlju. Potom se posvetila čišćenju. Jednostavni zadaci metenja, brisanja i ribanja dopustili su njenom mozgu da se odmori i da nakratko ne razmišlja ni o čemu. Neće iznova premotavati poslednjih dvanaest godina u glavi i pokušavati da odredi trenutak kad je sve pošlo naopako. Neće brinuti o tome šta budućnost nosi novopečenoj raspuštenici i njenoj deci.

Raspuštenica. E to je prava reč. Ona celom iskustvu daje izvesnu ljupkost i zvuči bolje od obične reči „razvedena“. Ili „bez muža“. Kakve to uopšte veze ima? Samo još jedna životna etiketa. Devojčica. Tinejdžerka. Žena. Supruga. Nastavnica. Raspuštenica.

Neudata ne zvuči tako loše, ali Džena se setila svih formulara na kojima se mora zaokružiti jedna od ponuđenih mogućnosti: neudata, udata, razvedena, udovica. Osim toga, šta se koga tiče što ona ne nosi burmu? Neudata znači neudata čak i kad si razvedena.

Do podneva je prizemlje već izgledalo pristojnije. Džena je konačno poklekla pred teksaškom vrelinom i zatvorila prozore. Klima-uređaji su tiho preli, Džena je s ljubavlju brisala prašinu s fotografija i ukrasnih predmeta koji su joj bili stari prijatelji. Većinu je majka bake Dilu donela iz Nemačke. Vitke vaze, bokali oslikani rukom i Dženin omiljeni komad – ružičasta, staklena, uljana lampa.

Utrljala je limunovo ulje na staro drvo stolova i policu za knjige. Zatim je zaključila da je prizemlje gotovo i otišla u kuhinju po dijetalnu koka-kolu i šaku krekeru. Jabuka kao s *Fudžijeve* reklame upotpunila je užinu. Tad se uputila na sprat.

Odakle da počne?

Pomislila je na kupatilo. U svakom slučaju će uskoro morati da se istušira. Stara kada s nogarama u obliku lavljih kandži zauzimala je najveći deo nevelikog prostora. Bila je okružena oplatom s tri strane. Četiri pokolenja porodice koristila su tu kadu. Čak su Fil i ona jednom... Potisnula je tu misao. To je prošlost. Danas ovde nema Fila. Danas je ona sama i R-A-Z-V-E-D-E-N-A.

Glasno kucanje na vratima spaslo ju je daljeg mozganja o bračnom statusu. Otišla je u spavaću sobu u prednjem delu kuće i provirila kroz prozor. Ugledala je beli ševrolet trejblejzer ispod ogromnog hrasta. Točkovi su stajali okrenuti sasvim u stranu.

Ko bi mogao da dođe ovamo utorkom u dva? Svako ne zalutali član porodice. Nijedan njen rođak ne bi kucao. Ako bi im i došla luckasta želja da pokucaju, ne bi za to izabrali prednja vrata.

Radoznala, i zahvalna na predahu, Džena je protrljala bolni potiljak i pošla u prizemlje.

Bacila je pogled na svoj odraz u ogledalu u predsoblju. Zar ti tamni podočnjaci, labavi konjski rep i veoma prljavo lice zaista pripadaju njoj?

Zadnji deo slamnatog kaubojskog šešira zauzima je vrh staklenog ovala na ulaznim vratima. Ostatak je bio ispunjen materijalom od plavog teksasa. Šešir se okrenuo na zvuk otključavanja brave. Džena je otvorila vrata i ukočila se kad je videla podrugljiv osmejak koji ju je dočekaao. Čovek je kavaljerski podigao šešir i dubokim glasom, iz pluća, izgovorio njeno ime.

„Džena.“

„Itane“, promucala je.

Džena je čitav taj dan putovala čudnom vremenskom mašinom koju su pokrenule fotografije i bezbroj predmeta koji su budili uspomene. Što se onda ne bi stvorio Itan na njenim vratima? Što se tu ne bi stvorio momak koji joj ni na trenutak nije izlazio iz glave od njene trinaeste do petnaeste godine? Je li moguće da je sad još lepši? Sa osamnaest godina zaklela se da će mrzeti Itana Elersa dok je živ. Taj zavet sad je isplivao na površinu uzburkanih voda njenog uma.

Neka se zna da se ovog petog dana avgusta 1989. Džena Stjuart zaklinje da će iz dna duše mrzeti Itana Elersa od ovog trenutka nadalje. Pored toga, Šarlin Vikam, droljasta, fufasta, sisata, plava, smrdljiva pacovka od rođake je mrtva za mene i nadam se da se nikad, NIKAD, neće rešiti akni. Amin.

Baš kao što su Džena, njene sestre i rođake, uključujući Šarlin, provodile veći deo leta kod bake i deke, tako je i Itan bio na susednom imanju. Jedno leto za drugim, sve dok svako nije otišao svojim putem na fakultet ili da stupi u porodični život.

„Otkud ti ovde?“

„Čuo sam da si tu, pa sam pomislio da svratim i kažem 'ćao'.“

„Ćao.“

„Ćao.“ Nasmejao se. „Pa, izgledaš... ovaj...“

„Kao hrpa konjske balege.“

Setila se svog odraza u ogledalu. Ma, šta je briga. Međutim, jeste je bilo briga. Zašto se baš on pojavio od tolikih ljudi. Nameravala je da nikad više ne vidi Itana. Ako bi ga ipak videla, nije trebalo da ispadne ovako. Jedno vreme je maštala o tome da će naleteti na njega u gradu izazovno odevena i okićena skupocenim nakitom. Rekla bi mu: „O zdravo, Itane! Čujem da ste ti i Šarlin dobili osmo dete. Izgleda da sad nikad neće moći da se reši trudničkog stomaka. I mnoooooogo mi je žao što čujem da je još muče akne.“ Tad bi se neko po imenu Armando zaustavio ispred njih u crvenoj korveti i rekao: „Hajdemo, mala! Palimo odavde!“

Umesto toga, sada je prljava i umazana i nedavno se razvela od čoveka po imenu Fil. Jedini nakit na njoj bila je dedina ogrlica za dijabetičare. Verovatno će se u tri ujutru zapitati zašto ju je stavila oko vrata.

Prekrstila je ruke na grudima i rekla: „Pa?“

„Pa“, ponovio je. „Zar me nećeš pozvati da uđem?“

„Imam posla. Rekli smo jedno drugome 'ćao' ako si zbog toga došao. Ćao“, ponovila je za slučaj da mu je taj pozdrav prvi put promakao.

Ponovo se široko osmehnuo. Njen glas je poručivao da ga i dalje mrzi i da gubi vreme bez obzira na to zašto ju je posetio.

„Nameravaš li da ostaneš ovde celo leto?“

„Zavisi od toga hoće li klima-uređaji izdržati.“

Sva tri uređaja su bila uključena na najjače i njihovo brujanje se nadmetalo sa dozivanjem cvrčaka. Majica s natpisom *Teksas A&M* koja joj se polako lepila za kožu podsetila ju je na to da nema klimu na tremu. Potočić znoja potekao je ispod Itanovog šešira i niz obraz se slio u dan stare čekinja brade. Šta li on stvarno hoće? Je li mu deka dugovao novac? Nije izgledao kao da namerava da ode. Džena je dozvolila samodestruktivnom nagonu da potisne sledeći razumni korak: da ga otera sa praga kuće.

„Hoćeš li limunadu?“

„Naravno!“

Itan je skinuo šešir i ušao za njom. Izbegavala je da pogleda ogledalo u predsoblju na putu ka kuhinji.

„Izvini, kupovna je, ali hladna.“

Osećala je kako je prati pogledom dok se kretala po kuhinji. Našla je čaše, stavila kockice leda u njih. Pružila mu je čaše i pokazala na kuhinjski sto. Savio je svoje veoma duge noge i seo na jednu od plastičnih stolica koje su se još pre njihovog rođenja nalazile u toj kuhinji.

Džena je izvadila bokal iz frižidera i sipala limunadu.

„Dakle, Džena Stjuart je odrasla.“

Njegov prodorni pogled ju je uznemirio. Zašto li je došao? Šta hoće?

„Zapravo, sad se zovem Džena Hamilton.“

To je sjajna izjava, pomislila je. *Samo se ti gordi* što si promenila prezime iako više nemaš muža koji ide uz njega. Spustio je pogled plavosivih očiju na njen prst bez burme.

„Razvela sam se, ali sam odlučila da zadržim prezime. Bar zasad. Zbog dece.“

Otpio je gutljaj. Uspeo je da ne pokvasi guste, tamnoplave brkove. Samo je nekoliko majušnih kapi zablistalo na krajevima pre no što ih je pokupio brzim pokretom pune donje usne.

„Razvod nije za slabe.“

Načas se odsutno zagledao u linoleum, a Džena ga je pažljivo osmotrila. Videla je tugu na njegovom licu.

„Govoriš li to iz ličnog iskustva?“

Klimnuo je glavom i zadobovao prstima po izblede-
loj, plastičnoj ploči stola.

„Imaš li dece?“

„Dvoje, sina i ćerku.“

Džena se osmehnula. „I ja.“

Tišina koja je zavládala, Itanu, izgleda, nije smetala, ali Dženu je uznemirila. Uznemirila ju je i činjenica da joj se pubertetska zaljubljenost munjevito vraća. Njena osećanja su prošle godine dovoljno ludovala na toboganu ljubavi. Nije nameravala da kupi još jednu kartu za istu vožnju, bez obzira na to koliko on lepo i ranjivo izgledao.

„I, šta hoćeš?“

Itan se podrugljivo osmehnuo i razmišljanja o razvodu iščilela su mu s lica.

„Šta se desilo s onom stidljivom, slatkom malom Dženom koje se sećam?“

„Odrasla je i otišla u stvarni svet. To utiče na curu.“

„Svakako utiče“, odgovorio je i odmerio njenu figuru u tesnoj majici. A onda joj je uputio onaj prepoznatljiv osmeh.

„Itane!“

„Možemo, valjda, malo da se zafrkavamo.“

Nagnuo se na stolici i izvadio nešto iz zadnjeg džepa farmerki. To su bila dva lista papira ispresecana izbledelim, plavim crtama. Pružio ih je Dženi.

„Šta je to?“

„Ovo sam pronašao među bakinim stvarima. Mislio sam da će te zanimati.“

Džena je raširila listove. Bili su ispisani muškim sitnim, urednim rukopisom. Počela je da čita.

Najdraža Grejs,

Znaš da te volim otkako sam te prvi put video. Bila si najlepša na svetu. Čak si i sad, iako hitamo ka poznim godinama, neki kažu zlatnom dobu života (ha!), najlepša žena koju sam upoznao.

Nadam se da se dobro držiš posle Karlove smrti i da se prilagođavaš životu bez njega. Više ne viđam često automobile pred tvojom kućom, ali tako je to s decom. Imaju svoj život i puno obaveza. Znam kroz kakvu patnju prolaziš. Kad je Dilu umrla, srce me je bolelo. Čovek mora da se prilagodi mnogim stvarima. Ujutru se iz kreveta ustane u sasvim novi svet. I dalje kuvam osam šolja kafa ujutru jer u protivnom ukus ne valja. Onda je prolijem (što me ubija) ili popijem sve iako moj doktor kaže da će me to ubiti. Šta on zna? Ako ikad poželiš da navратиš ujutru, kafe imam.

Znam da nikad u životu nisam bio ovako usamljen. Ne želim da budem nametljiv i zbog toga ti se obraćam pismom. Ako ikada budeš raspoložena za to, voleo bih da me pozoveš da procaskamo ili da odemo u grad na ručak. Naši ukradeni trenuci iz prošlosti brzo blede i voleo bih da ukrademo nekoliko novih.

*S ljubavlju,
Roj*

DRUGO POGLAVLJE

Roj i Grejsi, 1942.

Godine 1942. Grejs Pruitt nesumnjivo je bila najljepše biće koje je bog podario ovom svetu. Imala je kosu boje kukuruzne svile i oči boje neba. Roj ju je gledao dok je stajala ispred trgovine i srce ga je doslovno bolelo od žudnje za njom. Vetar joj je prebacio pramen kose preko anđeoskog lica. Podigla je vitku ruku da ga skloni i odmahнула glavom, okrenuta prema vetru, ne bi li ukrotila svilene uvojke. Šta bi dao da je samo drži za ruku.

„Samo gubiš vreme.“

Nije čuo kad je njegov brat Džimi prišao. Krakati deran s rukama u džepovima i omalovažavajućim izrazom lica stajao je pored Roja.

„Na šta misliš?“ Roj se pravio nevešt.

„Čak i da niko ne zna da si do ušiju zaljubljen u nju, odao bi te izraz lica.“

„Gledaj svoja posla.“

„Nemaš šanse kod nje. Neće biti tvoja.“

„Biće moja žena. Videćeš da će tako biti.“

Roj se zapravo ne bi zadovoljio samo time da je drži za ruku. Želeo je da mu Grejsi bude žena. Želeo je da ceo svet zna da je ona njegova.

„Stari Pruitt bi te pre ubio nego što bi dozvolio da se oženiš njome.“

„Onda ćemo možda pobeći zajedno. Otići ćemo u Oklahomu.“

„A šta biste tamo radili? Sadili korov?“

Roj je naprezao mozak ne bi li našao izgovor da pride Grejs i započne razgovor. Džimi mu skreće misli i nervira ga. Grejsi će uskoro otići.

„Idi i rashladi glavu.“

Pošao je prema Grejs. Brzo je pogledao preko rame-na da se uveri da ga Džimi ne prati. Nije ga pratio. I dalje držeći ruke u džepovima, njegov mlađi brat se njihao u mestu i podrugljivo kezio.

Roj mu je strogim pogledom dao do znanja da ne mrda odatle.

Što se više približavao Grejsi, to su mu se usta više sušila. Osećao je kako mu Džimijev pogled svrdla leđa i molio se da ovaj ne pravi budalaste grimase.

Grejsi je nosila haljinu s belim i plavim šarama. Što se njega tiče, plavo je plavo, ali znao je da bi njegova majka to nazvala bojom različka. Čiste bele čarape izvirivale su iz običnih, smeđih cipela. Da je nedelja, nosila bi, u proleće i leto, bele, a u jesen i zimi, crne lakovane cipele.

Kad je pogledala u njegovom pravcu, srce mu je preskočilo. Nakrivila je glavu i blago se osmehnula, a on umalo nije prestao da diše.

„Zdravo, Grejsi!“

„Dobro jutro, Roje!“

Oh, zvuk njenog glasa dok izgovara njegovo ime. Nije mu bilo lako. Silovito se zaljubio. Svaki delić nje bio mu je urezan u sećanje. Izvijene obrve, usne boje korala, glatka oblina vrata boje kajsije, gipkost s kojom se kretala.

Stari Pruitt je baš tad izmarširao iz trgovine. Prostrelilo je Roja pogledom, grubo uhvatio ćerku za ruku i pogurao je prema kamionetu. Pogledala je Roja preko ramena, tužno obešenih usana.

Stegao je pesnice i zaškrgutao zubima. Svim bićem želeo je da dobro premlati starog Pruita, iako je ovaj viši od njega dobrih deset centimetara i teži bar dva-deset pet kilograma. Svi znaju da je grub prema ženi i sinovima. Odakle mu samo pravo da tako gura Grejsi. Jednog dana odvešće je i ona neće više morati da trpi bedno, matoro kopile.

Šutnuo je zemlju. Vetar mu je dobar deo dignute prašinu vratio u lice. Srećom, Grejsi to nije videla, ali Džimi jeste. Malo đubre se smejalalo dok je Roj, pljujući celim putem sitnu prašinu, išao ka njemu. Gurnuo je Džimija svom snagom. Osećaj je bio dobar. Džimi se nije obazirao. Navikao je na to.

Nevolja je u novcu. Kako da dođe do dovoljno novca da bi odveo Grejsi?

Roj je nameravao da radi u očevoj gvoždarskoj radnji i da jednog dana preuzme posao. Tek je počeo da radi i otac nije mogao mnogo da ga plaća. Kao i veći deo zemlje, radnja je još trpela posledice Velike depresije. Ovdašnji žitelji bili su farmeri i nisu gladovali, ali nisu imali mnogo novca. Rojev otac je mnogima robu davao na veresiju.

Roj nije zarađivao dovoljno da bi mogao da izdržava ženu niti je mogao tome da se nada u skorije vreme. Dodatni problem te nedelje stigao je poštom – vojni poziv. Bilo je teško reći ko je bio očajniji, Roj ili njegova majka – mada iz sasvim različitih razloga.

Nekoliko dana kasnije, Roj se javio vojnoj komisiji radi fizičkog pregleda. Gnjavaža je trajala čitav dan, a on se polovinu tog vremena molio da otkriju neki misteriozni, neuobičajeni fizički nedostatak kako ne bi morao da ostavi Grejsi. Drugu polovinu vremena molio se da *ne* otkriju nikakav fizički nedostatak. Mislio je da ne bi podneo takvo poniženje, a Grejsi ne bi želela da ima ništa s njim ako bi bio nesposoban za vojsku. To bi

u suštini značilo da nije sposoban ni za šta. Na kraju dana mu je visoki, ozbiljni čovek s dubokim ožiljcima od akni na licu, pružio cedulju na kojoj je pisalo da ima deset dana da završi sve svoje poslove i da se javi na dužnost.

Sledeće subote je tri sata čekao da Grejsi dođe u grad. Kad je napokon ušla u gvožđaru s ocem, naglo je pobeseneo. Levi obraz joj je bio otečen i pokriven masnicama. Beonjača oko njene prelepe plave zenice bila je naružena crvenim mrljama.

Njen otac ga je prostrelio pogledom, kao i obično. Grejsi je ostala u prednjem delu radnje dok je njen otac tražio novu dršku za sekiru. Roj je unapred predvideo da neće moći da pričaju, pa je izvadio presavijeni list papira iz džepa i spustio ga na pult. Kad mu je Grejsi konačno uzvratila pogled, potapšao je papir i otišao u magacin. Kad se vratio nekoliko minuta kasnije, ceduljica je nestala.

Znao je da je ono što traži od Grejsi veoma opasno. Osetio je još veću grižu savesti kad se setio plavih i ljubičastih masnica na njenom obrazu. Ali naprosto mora da razgovara s njom pre nego što ode. Mora!

Ponoć je odavno prošla. Srce mu je poskočilo od straha i uzbuđenja kad je ugledao sitnu priliku koja mu je hitro prilazila na mesečini.

„Grejsi, mnogo mi je drago što si došla.“

Ruke su mu drhtale. Ona je došla. Sme li da je dodirne? Ovo mu je možda poslednja prilika. On odlazi u rat. Možda je nikad više neće videti. Pri toj pomisli pripala mu je muka.

Obavio je ruke oko nje i privukao je k sebi. Nije se protivila. U stvari, stavila mu je ruke oko pasa i čvrsto ga zagrlila. Zagnjurio je lice u njenu kosu, diveći se

slatkom mirisu i svilenkastoj mekoći. Je li već otišao u rat i poginuo? Je li ovo raj?

Ostali su tako nekoliko trenutaka. Slatki zagrljaj zadovoljio je žudnju koju su razmenjenivali svim onim obazrivim pogledima kad nisu bili sami.

Pomilovao ju je po kosi i nije mogao da veruje kako lepo pristaju jedno uz drugo.

„Grejsi, regrutovali su me.“

Ukrutila se u njegovom naručju, i potom se odmakla.

„Jesi li me zbog *toga* zvao ovamo?“

Glas joj je bio prožet ljutnjom. To je bilo neočekivano i načas ga je zbunilo. A onda je shvatio. Mnogi momci su iskoristili regrutaciju kao priliku da pored vozne karte do najbliže vojne baze, dobiju još ponešto.

„O bože, Grejsi, ne! Nisam takav. Nisam te zbog *toga* zvao ovamo. Nikad ne bih...“

Oblizao je usne. Uprskao je priliku da napokon nasamo razgovara s Grejsi, da joj kaže šta oseća, da joj izloži svoje namere.

„Grejsi, volim te!“

Eto. Rekao je.

Bacila mu se u naručje i čvrsto ga stegla. To je sigurno najlepši trenutak u njegovom životu. Pustio ju je tek toliko da bi mogao da je pogleda. Video je njeno lice koje se podiglo ka njemu, na sjaju mesečine. Oči su joj bile pune suza. Brzo i lepršavo ju je poljubio. Nikad nije bio tako hrabar u životu. Grejsi je podstakla drugi poljubac. Podigla se na vrhove prstiju i naslonila usne na njegove. Srce mu je toliko brzo kucalo da je pomislio da će se onesvestiti. Jedan poljubac za drugim, usne su im postajale opuštenije a ruke sve smelije.

Roj se brzo bližio tački bez povratka. Ako odu dalje, on će postati upravo onakav mladić kakav je rekao da nije. Nerado ju je poslednji put poljubio i privio uz sebe.

„Čekaćeš me, Grejsi, zar ne? Bićeš ovde kad se vratim?“

„Ne idi, Roje!“

„Nemam izbora. Molim te, reci da ćeš me čekati!“

„Volim te, Roje!“

Odmakla se, okrenula i polako pošla dugačkom zemljanom stazom.